

SANOMA- JA AIKAKAUSLEHTIEN PARISSA

Tov. N. Rahmetov järkeilee „Golos Truda”¹⁷ lehdessä „Venäjän sosialidemokratian poliittisista tehtävistä”. Kirjoituksessa on omistettu neljä palstaa sen todistamiseen, että

„proletariaatille eräänä Venäjän toimivana luokkana ei ole lainkaan edullista jättää Duumaa oman onnensa nojaan: se merkitsisi itsensä poispyyhkimistä elävien poliittisten voimien luettelosta, se johtaisi ainoastaan siihen, ettei proletariaatti käyttäisi hyväkseen Venäjän porvarillista vallankumousta läheskään kaikessa sille mahdollisessa täydellisyydessä”.

„Ei tarvitse muuta kuin asettelee kysymyksen tällä tavalla”, sanoo N. Rahmetov, „niin huomaa, ettei siihen voi olla kahta vastausta”. Aivan oikein, tov. Rahmetov, mutta koko pulma on siinä, ettei tuo ole mitään „kysymyksen asettelua”, vaan yksinkertaisesti kulunut lauseparsi.

Eihän „kysymystä” ole koskaan *niin* aseteltukaan. Nimenomaan *miten* kysymys on aseteltu — ja asetellaan, — sen tov. Rahmetov kuitenkin ilmeisesti tietää, koska aivan odottamatta tekee yllämainitusta lauselmasta seuraavan johtopäätöksen:

„Proletariaatti on velvollinen — sekä itseään kohtaan että koko maata kohtaan — ei ainoastaan olemaan kannattamatta passiivista puolueettomuutta Duuman käydessä taistelua itsevaltiutta vastaan, vaan asettumaan *tässä taistelussa* rohkeasti ja päättävästi *Duuman puolelle hallitusta vastaan*”.

Kas tässä alkaa jo „kysymys”. Ja tov. Rahmetov käsittää sen itsekin, sillä ennustaa, että

„sanomalehti „Svetotsj”* on todennäköisesti suhtautuva hyvin skeptillisesti tällaiseen taktiikkaan. Tämä lehti kirjoittaa: „Moitteetonta dialektiikan kaavaa „vallankumous Duuman kautta” vaivaa vain erään arkipäiväisen proosallisen tosiasian unohtaminen: sen tosiasian, että nykyinen Duuma on laitos, jonka enemmistön muodostavat vallankumousta pelkäävät ja sen vuoksi sille vihamieliset porvarilliset ainekset”. Tuollaiset päätelmät voivat olla parhaana esimerkkinä siitä, miten sosialidemokraatin ei pidä päätellä koskaan eikä missään tapauksessa. Sosialidemokraatin pitää tietää, että proletariaatin poliittista taktiikkaa ei sanele muiden yhteiskunnallisten ryhmien *mielliala*, vaan se objektiivinen historiallinen prosessi, joka *pakoittaa* nuo ryhmät määrättyihin *toimintoihin*. Sosialidemokraatin pitää tietää ja ottaa huomioon, mitä *ovat pakoitettuja* tekemään ne luokat, joiden kanssa hän joutuu tekemisiin. Ja asettellessaan kysymyksen tällä tavalla hän tulee vakuuttuneeksi seuraavasta: ilmaisten olevansa valmis tukemaan vallankumouksellisesti Duumaa tsarismia vastaan proletariaatti pakoittaa *siten* Duuman suurempaan vallankumoukselliseen aktiivisuuteen. Tarvitaan huomattava annos poliittista kypsyyttä, jotta voidaan olla ymmärtämättä tätä yksinkertaista „totuutta”.

Kummallista järkeilyä! Tov. Rahmetovin mukaan asia on niin, että vaikka porvaristomme mielliala onkin vastavallankumouksellinen, niin se voidaan kuitenkin pakottaa tulemaan vallankumoukselliseksi.

Sitä varten kuulemma on „Duuma ympäröitävä vallankumouksellisen painostuksen tulikehällä”. Silloin Duuman eteen nousee „kysymys”: „joko täytyy palaa loppuun tahi sulautua yleiseen liekkiin”, „kysymys elämästä tai kuolemasta”.

Pelkäämme tavattomasti tov. Rahmetovin puolesta; kumpi vain tov. Plehanov ei tönäisisi häntä metafyyssillisestä „kysymyksen asettelusta”, siitä, ettei hän osaa asetella tärkeää poliittista kysymystä dialektisesti. Ovathan entiset menshevikit ja tov. Plehanov niin usein protestoineet tuollaista „joko — tahi” vastaan poliittisissa kysymyksissä. Minkä vuoksi ehdottomasti „joko täytyy palaa loppuun tahi sulautua yleiseen liekkiin”? Luuleeko tov. Rahmetov todellakin, ettei herrojen Herzensteinien ja Nabokovien ryhmällä ole kolmatta ulospääsyä? Mutta mikseivät he voisi liitossa „säädylisempien” byrokraattien kanssa yrittää esim. murtaa tuota „vallankumouksellisen painostuksen tulikehää”?

Me esimerkiksi arvelemme, että jos voitokkaasti kasvava vallankumouksen aalto pakottaakin kadettipuolueen johtavia aineksia johonkin, niin juuri tuohon kolmanteen

* Moskovan sosialidemokraattinen lehti, jonka hallitus on nyt lakkauttanut¹⁸.

ulospääsyyn, s.o. yksinkertaisesti sopimukseen byrokraattien kanssa.

Se, että „kansan vapauden puolue” nykyisessä asussaan saattaa „palaa loppuun” tuossa yrityksessä, on varsin todennäköistä, mutta milloin toverit Rahmetovit lopultakin käsittävät, että koko kansanvapauden melu oli kadeteilla yksinkertaisesti ponnahtuslautana ministerisalkuille, eikä ollenkaan siihen „taisteluun tsarismia vastaan”, jota toverit Rahmetovit yrittävät niin huonolla menestyksellä heille tyrkyttää. Ja yleensä: Duuman isäntänä on — toistaiseksi — kadettikeskusta; te haluatte „ympäröidä vallankumouksellisen painostuksen tulikehällä” *tämän* Duuman. Se on mainiota, se on ehdottomasti tärkeää ja välttämätöntä. Mutta eikö tämän ohella sietäisi alinomaan varoittaa „painostajia”, että painostuksellaan he kiertämättä... sysäävät nykyiset Duuman isännät byrokraattien syliin? Eikö sietäisi, tov. Rahmetov?

„Eho” № 2,
kesäkuun 23 pnä 1906

Julkaistaan „Eho” lehden
tekstin mukaan
